

PROFETII DIN VECHIUL TESTAMENT

Studiul 3 pentru
17 octombrie 2026

«A doua zi, au pornit
dis-de-dimineată
spre pustiul Tecoa.
La plecarea lor,
Iosafat a venit și a
zis: „Ascultați-mă,
Iuda și locuitorii
Ierusalimului!
Încredeți-vă în
Domnul Dumnezeuul
vostru, și veți fi
întăriți; încredeți-vă
în prorocii Lui, și
veți izbuti.»

(2 Cronici 20:20)

În vremurile Vechiului Testament, oamenii care primeau mesaje de la Dumnezeu pentru a le comunica altora erau numiți văzători sau profeți (1 Samuel 9:9).

Ei aveau capacitatea de a cunoaște lucruri ascunse și chiar pe cele care aveau să vină (1 Samuel 9:6), dar lucrarea lor nu se limita la aceasta; ea cuprindea mult mai mult. Această abilitate, desigur, nu venea de la ei înșiși, ci de la Dumnezeu.

Dar au existat și profeți falși care au rostit „viziuni din inimile lor” (Ieremia 23:16).

Cine era chemat la lucrarea profetică?

Cum se purtau profeții?

Ce lucrare făceau profeții?

Ce femei au avut darul profeției?

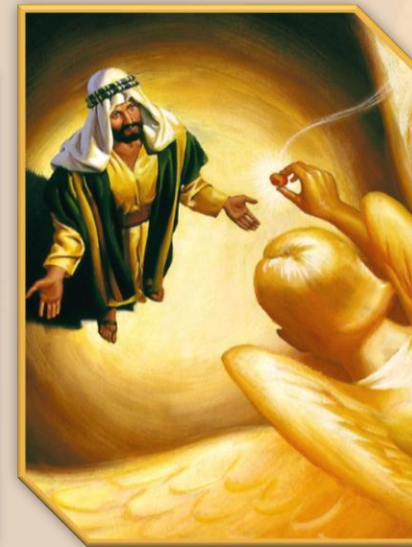
Ce caracteristici aveau falșii profeți?

CINE ERA CHEMAT LA LUCRAREA PROFETICĂ?

“Ilie era un om supus acelorași slăbiciuni ca și noi; și s-a rugat cu stăruință să nu plouă, și n-a plouat deloc în țară trei ani și șase luni.” (Iacov 5:17)

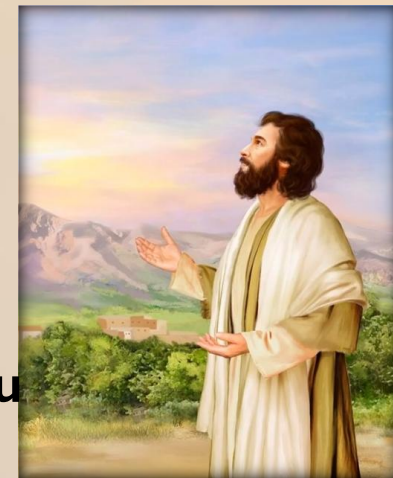
Putem cădea în greșeala de a crede că profeții erau niște „supraoameni”. Dar Moise se scuza spunând că nu are ușurința cuvântului (Ex. 4:10); Isaia spunea că are buze necurate (Is. 6:5); Ieremia credea că era prea tânăr pentru această lucrare (Ier. 1:6).

Despre Ilie, care a îndrăznit să-l amenințe pe împăratul Ahab cu o mare secetă din cauza nelegiuirii lui, se spune că „era un om supus acelorași slăbiciuni ca și noi” (Iac. 5:17).

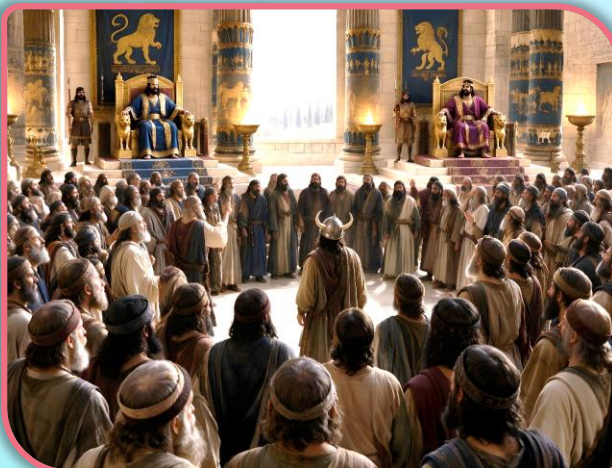
După ce a fost protagonistul unei mari minuni, Ilie s-a prăbușit cu totul în fața amenințării cu moartea venite de la împărăteasa Izabela (1 Împ. 19:2-4).

Este clar că Dumnezeu nu Își alege profeții pentru că sunt desăvârșiți. Ce vede în ei? Iubirea lor pentru Dumnezeu și disponibilitatea lor de a-L asculta.

CUM SE PURTAU PROFETII?

“Mica a răspuns: „Viu este Domnul, că voi vesti ce-mi va spune Domnul.”” (1 Împărați 22:14)

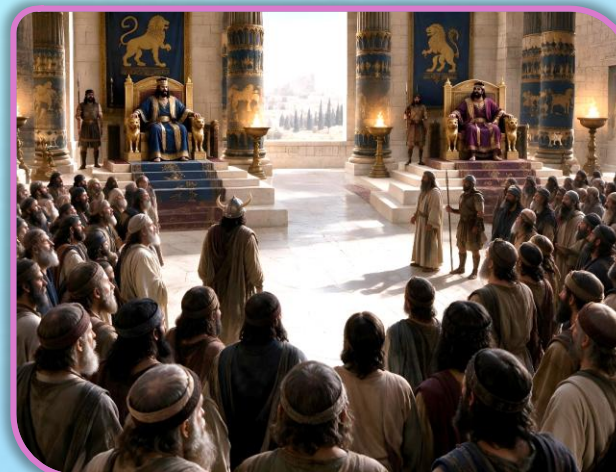

Ca purtători de cuvânt ai lui Dumnezeu, profeții și prorocițele se străduiau să trăiască la înălțimea chemării lor (1 Sam. 12:3-4). Poporul îi cunoștea ca „om al lui Dumnezeu”, „om cu vază” (1 Sam. 9:6).

Cei care nu voiau să le primească mesajul îi urau și îi amenințau (1 Împ. 22:8, 27). Dar, în ciuda presiunilor la care erau supuși, profeții își transmiteau mesajul cu credincioșie.

Mica s-a înfățișat înaintea a doi împărați, a 400 de profeți care dădeau un mesaj favorabil și a unui sol care îl sfătuia să se adapteze împrejurărilor (1 Împ. 22:10-13). Totuși, a rămas neclintit și a refuzat să spună altceva decât ce i-ar fi descoperit Dumnezeu (1 Împ. 22:14).

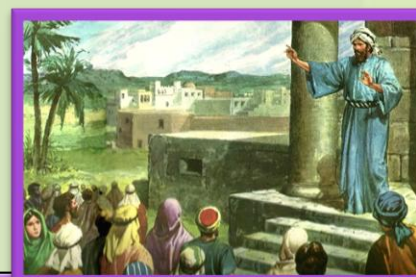
Nu erau desăvârșiți, dar erau bărbați și femei ai rugăciunii, credincioși Cuvântului, slujitori ai lui Dumnezeu și ai poporului Său (1 Sam. 12:23; Ier. 42:4).

Ce lucrare făceau profeții?

"Să ungi și pe Iehu, fiul lui Nimși, ca împărat al lui Israel; și să ungi pe Elisei, fiul lui Șafat, din Abel-Mehola, ca proroc în locul tău." (1 Împărați 19:16)

Printre altele,
profeții îndeplineau
următoarele lucrări:

Față de împărați:

- 👑 Îi ungeau (1 Împ. 19:16)
- 👑 Îi încurajau când făceau binele (2 Cron. 15:8)
- 👑 Îi mustrau când făceau răul (1 Împ. 21:20)

Față de preoți:

- 👑 Îi mustrau când făceau răul (Mal. 2:1-2)

Față de popor:

- 👥 Îi învățau căile lui Dumnezeu (Mica 6:8)
- 👥 Le arătau păcatul (Is. 58:1)
- 👥 Îi chemau la pocăință (Ezec. 18:32)

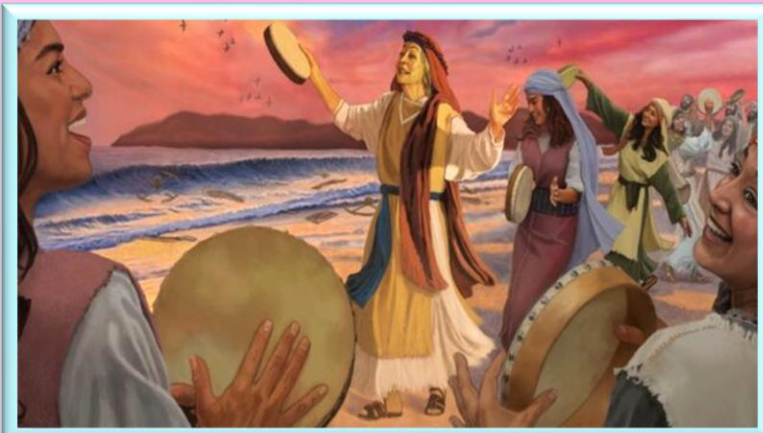
Față de noi:

- 📖 Și-au pus mesajele în scris (2 Cron. 13:22)

CE FEMEI AU AVUT DARUL PROFETIEI?

"Pe vremea aceea judecător în Israel era Debora, prorocița, nevasta lui Lapidot." (Judecători 4:4)

Vechiul Testament menționează cinci prorocite. Una dintre ele, Noadia, a fost o prorocă mincinoasă (Neemia 6:14). În ceea ce privește o altă femeie, soția lui Isaia, nu știm dacă este numită prorociță pentru că avea acest dar sau pentru că era soția prorocului (Isaia 8:3).

MARIA. Ca prorociță, a condus femeile în cântare după trecerea Mării Roșii. De asemenea, și-a ajutat frații să conducă poporul în timpul călătoriei prin pustie (Ex. 15:20; Mica 6:4)

DEBORA. A avut dubla funcție de prorociță și judecătoare și a condus poporul în lupta împotriva lui Sisera, împreună cu Barac. După victorie, a înălțat o cântare profetică de laudă (Jud. 4:4-9; 5:1).

HULDA. A fost consultată de Iosia cu privire la cartea Legii care fusese găsită. Pe lângă faptul că a răspuns la frământarea împăratului, i-a spus cuvinte de încurajare (2 Împ. 22:14-20).

CE CARACTERISTICI AVEAU FALȘII PROFEȚI?

„Dar Domnul mi-a răspuns: „Prorocii lor prorocesc minciuni în Numele Meu; Eu nu i-am trimis, nu le-am dat poruncă și nu le-am vorbit; ci ei vă prorocesc niște vedenii mincinoase, prorociri deșarte, înșelătorii și închipuiri scoase din inima lor.” (Ieremia 14:14)

Nu toți cei care profeteau o făceau pentru că primiseră un mesaj de la Dumnezeu (Ier. 14:14). Care era mesajul lor și de ce îl transmiteau?

Își inventau propriile profeții (Ezec. 13:2, 17)

Spuneau ce voiau oamenii să audă (Ezec. 13:16)

Nu vorbeau împotriva păcatului (Ezec. 13:22)

Urmăreau un câștig personal (Ezec. 13:19)

De ce ar vrea cineva să spună că vorbește din partea lui Dumnezeu, când știe că nu este adevărat? Autoamăgire? Dorința de a obține recunoaștere, câștiguri financiare sau de alt fel?

Cel mai trist lucru în privința falșilor profeți este că există oameni care îi ascultă și îi urmează. Le place ce spun, pentru că nu le cere efort și nu le tulbură conștiința. Dar a le urma calea duce doar la moarte.

Adevăratul profet avertizează întotdeauna cu privire la pericolele păcatului și îi încurajează pe oameni să fie credincioși, indiferent de consecințe

“Nici unul dintre apostoli sau profeți nu a pretins vreodată a fi fără păcat. Bărbați care au trăit cel mai aproape de Dumnezeu, bărbați care mai degrabă ar fi fost dispuși să-și sacrifice viața decât să săvârșească cu bună știință o faptă rea, bărbați pe care Dumnezeu i-a onorat cu lumină și putere divină au mărturisit păcătoșenia firii lor. Ei nu și-au pus încrederea în brațul de carne, nu au pretins că au o neprihănire a lor, ci s-au încrezut în totul în neprihănirea lui Hristos.”

E. G. W. (Faptele apotolilor, p. 561)

ANEXĂ: CHEMAREA PROFETICĂ A LUI ELLEN G. WHITE

După prima sa viziune, Ellen era puțin dispusă să-și exercite lucrarea profetică. Cu o sănătate șubredă și o educație școlară redusă, această tânără de 17 ani se simțea nevrednică și incapabilă să-și ducă la îndeplinire chemarea.

La o săptămână după prima viziune, a avut o a doua viziune, în care a fost avertizată cu privire la problemele cu care avea să se confrunte. După multă rugăciune și încurajată de câțiva frați, Ellen și-a acceptat în cele din urmă chemarea.

În mai puțin de douăzeci de ani, după ce a primit multe viziuni și sprijinită de soțul ei, James White, contribuise la punerea temelilor Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea (organizată oficial în 1863).

Lucrarea ei a fost determinantă în înființarea sistemelor adventiste de sănătate și educație și a lăsat în urmă aproximativ 100.000 de pagini de scrieri inspirate, care continuă să transmită îndrumarea divină în toată lumea.

